

До тогава Византийци-ти не давали царскы дъштери за „варварскы“, „скытскы“ владалци, та оженване-то на Мариѣ съ Петра направило голѣмо впечатление въ Византиѣ. А за Българиѣ това събытие было залогъ на византийско-то господарство у царя Петра. Нъ отъ другѣ странѣ това сродѣване съ Византийскый дворъ направило да си пѣхнѣтъ Византийци-ти рѣцѣ-ты въ Българиѣ.

Царь Петръ, като татка си, приалъ отъ Римъ-папа царскый (сир. императорскый) вѣнецъ и благословение на царство; нъ това было оште кога ся-вѣцарилъ, и прѣди да ся-ожени за Мариѣ. Отпослѣ и Византиа припознала тѣхъ титлѣ на Българскый владалець.

Мы знаемъ, че Българска-та Цръква всякога тягмила камъ независимость отъ цариградскѣ-тѣ патриаршиѣ; а Византиа всякога ся-страхувала да не бы Българска-та Цръква да ся-отцѣпи отъ Православны-ты и да ся-сѣедини съ Римъ, коюто на-сѣ малко штѣло да стане, кога ся-покрѣстили Българе-ти. Затова Византиа рѣшила да възгласи Българскѣ-тѣ Цръквѣ независимѣ и да ѣ даде особенъ патриархъ. Ёдинъ старъ памятникъ свидѣтельствува, какво Българина была обявена самостоятелна въ цръковно отношение, и Българскый архиепископъ Дамнанъ, който прѣбывавалъ въ Дръстъ (Доростолъ), былъ провъзгласенъ *патриархъ*, по рѣшение-то на Цариградскый синклитъ и съ повеление-то на царь Романъ Лакапинъ (927—972.). И така Българина получила пълна духовна независимость. Българска-та Цръква, ако и да не стоюла на ряда съ стары-ты вселенскы патри-